

– Na és most innen, hogyan tovább?—kérdezte tanácstalanul Peter.

– Ha minden igaz, küldenek értünk egy tolmácsot. Azt hiszem én már látom is az emberünket, nézzétek! Ott elől, a te neved áll a táblán – mutogatott a távolba Chris, egy magas, fehér ruhás, turbános emberre. A társaság el is indult, hogy felvegyék a kapcsolatot az idegennel, és eljussanak végre a szállás helyükre. Hatalmas limuzin állt a férfi mögött, aki a sikeres bemutatkozás után, meg is kérte őket, hogy szálljanak be a luxus autóba, ahol pezsgő, és gyümölcs várta a vendégeket. Már az első öt percben érezni lehetett, hogy mekkora a forróság erre felé, pedig még csak a városban voltak, ahol akadt árnyék bőségesen.

– Ez a nagy hőség, teljesen ki fogja szárítani az arcbőrömet – sópáncodott Peter, és máris a táskája után nyúlt, hogy elővegyen valami jó kis zsíros arckrém.

– Vajon milyen messze van a sejk palota? Remélem nem kell órákat túrázni majd, hogy oda érjünk, minden erőmet kivette ez az utazás – nyavalygott Kris, aki most egyáltalán nem tűnt olyan férfiasnak, inkább egy óvodásra hasonlított.

– Jaj fiúk, ugyan már, szedjétek össze magatokat. Itt én vagyok a gyenge nő aki panaszkodhatna, a szétfolyt smink, a magas sarkú, és a mit tudom én mi miatt..hagyjátok meg nekem ezt a szerepet, ha kérhetem – dorgálta meg társait a vörös ruhás. De ekkor a sofőr lehúzta a kocsiban lévő ablakot, és megszólalt.

– A palota legalább egy órányira van a várostól, és ahhoz hogy eljussanak oda, át kell kelni a sivatagon. A sejk, úgy gondolta, ha már úgy is írni akarnak az országunkról, akkor jobb a személyes tapasztalat. Ezért is nem küldött önkért helikoptert – ismertette röviden a tényeket az idegenvezetőjük.

– Hát ez csodálatos.. még itt is döntéseket hoznak helyettem, nem elég hogy otthon az anyám megmondja mit csináljak, még itt is – háborodott fel csendesen Kristofer.

– Jaj, ti férfiak, esküszöm ha nem lennétek, ki kellene találni titeket. Ne szívjátok így mellre, biztos vagyok benne ha oda értünk, kárpótolni fognak minket ezért a kis kellemetlenségért—jelentette ki Amanda, nyugtatva ezzel az elkényelmesedett fiúkat.

– Ti nők pedig, csak nyugtatgatni tudtok minket, közben meg, ugyan úgy dühít a dolog téged is, le merném fogadni – vágott vissza duzzogva.

Miközben át haladtak a nyüzsgő városon, sok mindent láttak. S így elsőre is, sokat megértettek, a kialakult helyzetről. Az utcák tömve voltak, rengeteg gyermek szaladgált a kocsi után. Furán méregették az idegeneket, pedig láthatóan, sok turista járt erre felé. Viszont ők is hasonló kép bámulták az ottaniakat, s előszeretettel fotózták a szegénységet mely körül vette őket. Aztán ott volt az a rengeteg árus, ruhák, kézzel készült ékszerek, na meg a

különbféle ételek. Illatukra néha össze folyt a társaság nyála, de egy pillanat alatt ki is ábrándította őket az, mikor meglátták hogyan, s miből készültek. A higiénia ugyan is ismeretlen fogalomnak bizonyult erre felé. Ha az ember kocsival kelt át köztük, jobb ha ügyelt a szemtelen alakokra, akik a nyitott ablakon keresztül benyúltak az utastérbe, s az ember orra alá dugták portékáikat. Arany óra, cigaretta, meg mindenféle jószág, ahogy az egyikőjük mondta. Hosszú percek után megérkeztek a kiinduló pontra ami a várostól nem messze volt. A homokban egymás mellett óriási sátrak sorakoztak, melyeket lepelbe öltözött öregek ültek körbe és illatos kávékat szorongattak ráncos kezükben. Hangosan beszéltek, úgy tűnt mindannyian süketek. meglátva az idegeneket, kettő máris feltápászkodott, vizet és kávé hoztak az utazóknak, majd eltűntek a sátrak mögött. Aztán visszatértek, de már nem egyedül, hanem pár pompás jószággal. Az út további részét ugyanis teve háton kellett megtenniük. Na persze, ez nem olyan könnyű, mint azt gondolnánk. A teve, egy igazán értelmes állat, és nem szereti az agresszív viselkedést. Ezt szépen, el is magyarázták az öregek, hadaró, érthetetlen nyelven, amiből egy szó nem sok, annyit nem értettek, meg hát idejük sem volt felocsúdni, máris a térdelő állatok hátán találták magukat. Ekkor már Amandánk is levetette a magas sarkút, föl tette kalapját, és magára borított egy selyem kendőt, hogy a forró sugarak ne égessék szét, érzékeny bőrét. Kristofer magára fűjt egy nagyobb mennyiségű naptejet, mert ő viszont kifejezetten vágyott a bronzos bőrszínre, mely szerinte nagyon férfias ha valaki nem viszi túlzásba. Peter e közben karba tett kezekkel állt, és csóválta a fejét. Nem tetszett hogy egy ekkora kérődző állat hátára kell ülnie, és ráadásul még irtózatosan bűdösek is voltak. – Na ez azért túlzás, nem akarhatjátok, hogy egy órán át, ezen az izén törjem szét a hátsómat. Ez kínzás, nem csak nekem de ennek a szerencsétlen jószágnak is – kérte ki magának, majd duzzogva leült a homokba és várt.

– Ugyan már, légy kicsit lazább, ez itt egy sivatag, vagy felülsz, vagy végig kutyagolhatod az utat. Buddha nem azt tanította neked hogy légy alázatos és elfogadó? – mosolygott a nő, miközben próbált a lehető legkényelmesebben elhelyezkedni a púpok között. – Így igaz, a hölgy jól mondja, jobb ha hozzá szokik, különben az egész itt tartózkodása egy kényszerűség lesz – szólt bele kéretlenül az idegenvezető.

– Budha sem akarná ezt... maradjunk ennyiben! – Motyogta az orra alatt, de nem maradt más választása, ő is fel vánszorgott az egyik tevére. Az öregek egy egy kantárt megfogva a helyes irányba állították a hatalmas állatokat, és neki vágtak a semminek. Szemmel láthatólag meg se kottyant nekik az a cirka ötven fok amiben meneteltek. Nem úgy mint a társaság férfi tagjainak, kiknek nem igazán nyerte el tetszését a táj, már az első tizenöt percben azt taglalták, hogy ugyan mit szeretnek az emberek ezen a sivár, kietlen homoktanyán. A hőség

rekkenő, árnyéknak nyoma sincs, de még csak egy fücsomót se látni, nem beszélve a szörnyű szomjúságról, ami máris gyötörte őket. Az egyetlen aki élvezte ezt az egészet az Amanda volt. Még a napszemüvegtől is megszabadult, hogy teljes valójukban őrizhesse meg a színeket emlékeiben. Lassan teste is kezdte felvenni a monoton ügetést, s egyszerre mozgott az állattal. Ha az ember vissza tekint, már nem látni mást csak a lábnyomokat, s körös – körül a végtelen homokot. Mely olyan akár egy óceán, csak hullámok helyett hatalmas homok dűnék feszengenek amerre a szem ellát. Körülöttük néma csend, amelyet még nem hallott. Az ég teljesen kék mintha sosem ékesítették volna hófehér felhők, s messziről, érezni lehetett a sós tenger illatát. Amandát teljesen elvarázsolta a látvány, szinte elveszett a gondolataiban. A vezető hangja hozta vissza a valóságba. – Úgy látom, lovasok közelítenek. Nem tudni, milyen szándékkal, így tehát arra kérem önöket, ne mondjanak semmit, ha megállítanak minket. Megpróbálok beszélni velük, és megtudni mi a szándékuk – mondta, majd előre vágatott, az egyre közelebb érkező idegenek felé. Nem lehetett érteni, miről folyik a beszélgetés, de látszott, hogy sűrűn mutogatnak feléjük. Leginkább az, aki a lovasokat vezette. Egyszer csak megindultak feléjük. A turbános vezető csak csóválta a fejét, majd utánuk iramodott. – Szerintem ne nézzetek rájuk, ki tudja kik ezek, és mit akarnak – intette óvatosságra a többieket Amanda. – Hagyjuk figyelmen kívül őket, akkor talán nem látnak bennünk fenyegetést. –

Ezt a szöveget egy filmből loptad?– suttogott Peter. –

Hallgassatok már el, az is lehet, hogy értik amit mondunk – szólalt meg Kristofer is, nehogy már pont ő maradjon ki. Az idegen férfi megállt előttük, majd szemrevételezte a társaságot. Nem beszélt, csak nézett, alaposan, majd valamit halandzsázott a saját nyelvén, az vezetőjük pedig válaszolt. Peter és Kris ahogyan megbeszélték, fel sem nézett egy pillanatra sem, ám Amanda nem bírta ki, és egyenesen a szemébe nézett a lovasnak. De bár ne tette volna. – Nem azt mondtad, hogy ne nézzünk rá? Ezek ha megérik a félelmünket, akkor végünk – jelezte észrevételeit Peter. Ám a lány egy szót se tudott szólni. Nem erre a látványra számított. Az ember azt hinné, hogy az efféle haramiák, valami szedett-vedett alakok... öregek koszosak, fogatlanok.. Ám ez a férfi, merőben más volt. Fekete lovon ült, s hófehér ruhát viselt, arcát selyem kendő takarta, s nem lehetett látni mást, csak a szemeit. Egy szempárt, amely egyenesen a nő lelkébe nézett. Meztelennek érezte magát. – Nem mondták még magának, hogy nem illik másokat bámulni? – szólította meg a lovas. Amanda egy pillanatra teljesen lefagyott, majd aztán összeszedetten válaszolt. – Ha már itt tartunk, maga azóta is bámul, ahelyett hogy inkább bemutatkozna. Én Amanda Lockhart vagyok Londonból – nyújtotta feléje kezét. A palotába tartok társaimmal, és ha

minden igaz, egy ideig a sejk vendégszeretetét fogjuk élvezni – jelentette ki határozottan, és érthetően, miközben szíve, végig a torkában dobogott. A férfi közelebb lépett, majd lassan lefejtette az arcát takaró leplet. Nem hasonlított egy ottani férfira sem. Finom vonásai voltak, keskeny orr, dús ajkak, és vakítóan fehér fogsor. Bronzos bőre kiemelte a szemeit, melyek smaragd zöld színben ragyogtak, s tiszták voltak akár csak a felettük elterülő égbolt.

– Bocsássa meg a tiszteletlenségem, asszonyom, ritkán látunk errefelé ilyen gyönyörű hölgyet – válaszolta, s közben lehelet finom csókot nyomott a feléje nyújtott kézfejre.

– A nevem Ismael Al Hadi. Szemei végig siklottak a vörös ruhán, mely igen csak látszani sejtette alakját, s a nagy hőség miatt, még egy plusz gomb is ki volt engedve mellkasán.

– Csak kisasszony! Nem vagyok az elkötelezettség híve. Nos, tovább engednének minket? Már várnak ránk, és nem szeretnénk túl sokat késni – tette fel a kérdést a nő.

– Természetesen nem tartóztatjuk fel önöket, nem venném szívemre, ha miattam vívnák ki a sejk haragját. Remélem, látjuk még egymást – köszönt el Ismael széles mosollyal az arcán. Visszatette arcára a fehér selyem sálat, majd intett a többieknek, és elmentek. Persze az addig mélyen hallgató Christofer rögtön neki esett a nőnek, és számon kérte a felelőtlensége miatt.

– Fúj, micsoda ömlengés, mondd csak miért kellett szóba állni vele, és ha sokkal idegesebb természet? Lehet soha nem jutunk el a palotáig, elásnak minket itt a nagy semmi közepén, és sosem akadnak a nyomunkra– legyezte magát idegesen, levegő után kapkodva. Na erre a reakcióra aztán már végleg betelt a pohár az amúgy nyugodt természetű nőnél.

– Na ide figyelj drágám, ha nem tetszik a viselkedésem, legközelebb légy te egy kicsit tökösebb, hogy ne nekem kelljen kimenteni a hátsódat nő létemre, egy vadidegen karmaiból. Nem értem mi a fene bajotok van, mióta megérkeztünk, állandóan csak nyavalyogtok. Azt hittem két életerős férfi fog vigyázni rám majd ha bajba kerülünk, erre fel kaptam két kisfiút, akiknek nem töküik van a lábuk között, hanem valami egészen más.. – húzta el a száját Amanda gúnyosan, fejébe nyomta kalapját, visszatette szemüvegét, majd intett az öregnek hogy ha gondolja indulhatnak tovább. Hátról hangos nevetés ütötte meg fülüket, kísérőjük ugyanis nagyon jól szórakozott a hallottakon. Már csak abból kifolyólag is, hogy erre felé a nőknek nem sok szava van, sőt, egyáltalán nincsen. Egy hasonló kijelentésért, itt megköveznék a férfiasságukat kétségbe vonó asszonyokat.